

følger ikke, at man ikke kan diskutere, om den tvungne Voldgifts Vej i andre Situationer er den rigtige, hvad enten man nu blot mener, at et uvildigt Nævn skulde bestemme Tingene, eller at et saadant skulde give Indstilling til Rigsdagen, som saa træffer endelig Bestemmelse. Men i den foreliggende Situation vilde en saadan Vej efter min Opfattelse have været udæskende over for Arbejderne, og vi er derfor overmaade veltilfredse med, at Statsministeren har valgt den Vej, som vi fra første Færd mente var den rigtige: at ophøje Mæglingsforslaget til Lov.« Det gamle System med Frihed for Arbejdere og Arbejdsgivere tiltalte de Konservative mest, men som Forholdene havde udviklet sig, maatte man fra Samfundets Side forbeholde sig Ret til om fornødent at gribe ind.

Aksel Larsen (D. K.) gik stærkt imod Lovforslaget. Mæglingsforslaget var reelt set forkastet af Arbejderne, og det var »uendelig langt fra at være en Opfyldelse af de Løfter, hele Samlingsregeringen, deriblandt den nuværende højtærede Statsminister, gav Arbejderne igennem Trontalen af 9. Maj i Fjor, om, at man vilde søge at genoprette Reallønnen af 1939.« Taleren kunde ikke se, at der var Rimelighed i, at »Regering og Rigsdag griber ind i en Arbejdskonflikt paa den Maade, som det her sker. Jeg synes, at hvis man vil gøre det, maa man virkelig undersøge Sagen, kende Tilstanden og søge at øve Rét og Skel. Man bør ikke gøre det paa den Maade, at man ophøjer et Mæglingsforslag med alle dets principielle og praktiske Mangler til Lov, saaledes som man her har foreslaaet«.

Jørgen Jørgensen (R. V.) var af den Opfattelse, at der stod saa store Samfundsinteresser paa Spil, at Rigsdagen ikke kunde forsvare at lade Tingene gaa sin Gang. »Det er ikke nogen tilfredsstillende Løsning, at Rigsdagen lovfæster Forligsmandens Forslag uden at være i Stand til at tage Standpunkt til Enkeltheder i Overenskomsten, men det er jo i Situationen den eneste Mulighed. Det var det i Slagterikonflikten, og det er det paa samme Maade her. Det maa erkendes, at Sagen her er vanskeligere end i Slagterikonflikten, fordi i Slagterikonflikten havde begge Parters ansvarlige Tillidsmænd anbefalet Forslaget, og det kan ikke paa samme Maade siges at være Tilfældet her.« Han anbefalede imidlertid Lovforslaget til Vedtagelse, men med Tilføjelse af at der med fremtidige Konflikter for Øje maatte træffes en fastere og sikrere Ordning til Udjævning af den Slags Uoverensstemmelser.

Det samme gjorde *Hoff* (D. S.), medens *Starcke* (D. R.) ligesom under Behandlingen af Lovforslaget om Slagterikonflikten erklærede, at hans Parti vilde afholde sig fra at stemme.

Lovforslaget vedtoges med 97 Stemmer mod 14; 3 Medlemmer stemte hverken for eller imod.

I *Landstinget* var Vedtagelsen enstemmig.